



PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 16 września 2010 r.

BSA III - 021- 125/10

Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 7 września 2010 r., GMS-WP-183-136/10 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **rządowego projektu ustawy – Prawo probiercze**.

Z poważaniem

Prof. dr hab. Lech GARDOCKI



Warszawa, dnia 16 września 2010 r.

**SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ**

Pl. Krasińskich 2/4/6, 00-951 Warszawa

BSA III – 021 – 125/10

Uwagi do rządowego projektu ustawy – Prawo pobiercze nadesłanego przy piśmie Szefa Kancelarii Sejmu z dnia 7 września 2010 r. nr GMS-WP-183-136/10

Wymieniony w tytule projekt ustawy nie budzi zasadniczych zastrzeżeń. Wątpliwości mogą być zgłoszone tylko w stosunku do niektórych stwierdzeń w nim zawartych.

Pierwsza związana jest z brzmieniem art. 27 projektu, a zwłaszcza jego ustępu 4, który wydaje się sugerować, że w ramach dopuszczonych tym przepisem umów, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r., Nr 19, poz. 10o ze zm.) będą mogły być przekazywane podmiotom prywatnym także kompetencje do wydawania decyzji administracyjnych z powołaniem się na przepisy projektowanej ustawy - Prawo pobiercze.

Tymczasem art. 2 pkt 4 ww. ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym, zawierający definicję legalną „przedsięwzięcia” jako przedmiotu umowy zawieranej z powołaniem się na art. 7 tej ustawy stanowi, że używane w niej określenie „przedsięwzięcie” oznacza jedno lub grupę z takich zachowań, jak:

- a) budowa lub remont obiektu budowlanego,
- b) świadczenie usług,
- c) wykonanie dzieła, w szczególności wyposażenie składnika majątkowego w urządzenia podwyższające jego wartość lub użyteczność, lub
- d) inne świadczenie

połączone z utrzymaniem lub zarządzaniem składnikiem majątkowym, który jest wykorzystywany do realizacji przedsięwzięcia publiczno-prywatnego lub jest z nim związany.

Jakkolwiek w polskim porządku prawnym nie funkcjonują przepisy ogólne prawa administracyjnego, które generalnie mogłyby regulować, w szczególności,

formy przekazywania kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych poza urząd administracji publicznej kierowany przez organ wyposażony przez ustawę w tego rodzaju kompetencje, to przyjęte jest, że jedyną formą przekazywania takich kompetencji mogą być porozumienia administracyjne zawierane między różnymi, określonymi rodzajowo - ale wyłącznie - organami administracji publicznej, za wyraźnym przyzwoleniem ustawy.

W toku dalszych prac legislacyjnych powinno dojść zatem do usunięcia tej wątpliwości, która, być może, związana jest z nie dość precyzyjnym zapisem projektowanej ustawy, bądź wadliwym jego odczytaniem.

Druga wątpliwość dotyczy treści rozdziału 7 projektowanej ustawy pt. „Przepisy karne”, który sam sugeruje, że będą w nim przedstawione nowe, w stosunku do zawartych w Kodeksie karnym, kategorie przestępstw, a nie wykroczeń. Wszystkie zabronione w tym rozdziale czyny zagrożone są karą grzywny, to jest karą typową tak dla przestępstw jak i wykroczeń, tyle, że zróżnicowaną co do rozmiarów, w których może być wymierzana. Dopiero z art. 48 projektowanej ustawy wynika, że w sprawach o czyny określone w art. 45 – 47 będą mogły być prowadzone postępowania w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach wykroczeń. Świadczy to o pewnej wewnętrznej niespójności ustawy.

Logiczne wydaje się zatem nazwanie wprost czynów zabronionych przez projektowaną ustawę wykroczeniami. Istotne jest to w szczególności w kontekście art. 48 Kodeksu wykroczeń, który stanowi, że:

„Art. 48. Przepisy części ogólnej Kodeksu wykroczeń stosuje się do wykroczeń przewidzianych w innych ustawach, jeżeli ustawy te nie zawierają przepisów odmiennych.”

a także w kontekście art. 1 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, który dopuszcza możliwość jego stosowania tylko w sprawach dotyczących czynów nazwanych wykroczeniami w odpowiednich ustawach z zakresu prawa materialnego.

Proponuje się zatem odpowiednią zmianę tytułu rozdziału 7 projektowanej ustawy, który nie odpowiada przepisom, które występują w ramach tego rozdziału, a także odpowiednie przereformowanie art. 48.